

Kamp och seger

När jag var pojke älskade jag tävlingar av alla slag, fotbollsmatcher, frågesport, löptävlingar runt kvarteret. Jag föredrog kanske på ett sätt åskådarens perspektiv framför deltagarens. Det var roligt att följa femmilan på TV liksom att själv tävlings-simma 100 m bröst. Men nervositeten i kroppen inför den egna insatsen innebar en sorts fysiskt obehag som inte var förknippad med att följa Stenmark ner för branten i St Anton på TV.

Kraftmätningar i verkliga livet är mera sällan enbart behagliga – men de är på riktigt. Barnet förbereder sig i stor utsträckning för livets allvar genom lek. Det sker både som åskådare och deltagare. Men det är det egna deltagandet i leken som bäst rustar oss som små för vuxenlivets utmaningar och strider.

Den väg som Jesus gick upp till Jerusalem, till Golgata och korset var också allt annat än behaglig – även om det började med åsneritt, Hosianna-rop och palmkvistar på marken. Men det var nödvändigt för honom att gå den vägen, att dricka den kalken och att uthärda den plåga som gisselslagen och korsfästelsen innebar. Han gjorde det för dig och mig, för vår och hela världens skull.

Det var Abraham och hans efterkommande som hade fått löftena om välsignelse och

frälsning och blev bärare av dem genom århundradena fram till dess ”Ordet blev kött och bodde ibland oss”. Men löftena och välsignelsen kunde inte förverkligas utan kamp och anspänning även om det aldrig var folkets insatser som var avgörande, utan Herrens mäktiga gärningar – som vid Röda havet och utanför Jerikos murar.

När jag tänker på Jakob vid Jabboks vadställe och den kampvilja han där visade för snart fyra tusen år sedan, är jag benägen att tro att vad det egentligen gällde var just kampen om den välsignelse från Herren som hans farfar Abraham och han själv fått löfte om. Till skillnad från storebror Esau var han angelägen om den välsignelsen. Det var den guldpokalen han åträdde: ”Jag släpper dig inte med mindre du välsignar mig.” Han kämpade för att välsignelsen skulle vara och förbli hans. Det hade sitt pris.

Vi kan fundera på hur mycket vi är villiga att satsa för att själva få del av den välsignelsen? Eller kan vi tänka på Jesus, hur mycket blod, svett och tårar han var beredd att offra för att låta oss få tillgång till Guds välsignelse. Det blod som Jesus utgöt på korset gjorde hela skillnaden. Hans passion, död och seger på Golgata fullbordade Guds välsignelseplan för världen. I vart fall satte det punkt för akt ett i frälsningsdramat.

På påsk och himmelsfärd följer tillägnelseakten, den helige Andes verk och missionens tidsålder. Och då slås dörrarna upp mot hela världen: "Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar!", säger Jesus. Det gäller alltså inte längre bara Abrahams avkomlingar, Israel, utan även oss hedningar. Vi inkorporeras i Israel och blir Abrahams barn. Vi blir det nya Israel. Luther skriver om detta och pingstens bekräftande tecken i sin betraktelse, s. 31–32.

Redan för Abraham hade Herren gjort klart att välsignelsen gällde till förmån för "alla folk". Det är ett evangeliernas missionstema som utvecklas av Lars-Åke Nilsson i hans artikel i ämnet, s. 4–10.

Och Israel är ju Jakobs nya namn, det namn som Gud ger honom efter nattens brottning. Hans gamla namn försvinner inte från den bibliska historien. Namnet Jakob förekommer åtskilliga gånger i Gamla testamentet, men "Israel" är ändå mer frekvent förekommande. "Du har kämpat med Gud och människor – och vunnit seger".

Det avgörande för Jakob är inte hans segerkamp utan Guds välsignelslöfte. Det är det bestående bibliska mönstret. Men en tillägnelse måste ske. Och Jakob är beredd att kämpa för att få del av välsignelsen. Han är villig att slita ont, att ådra sig en höftskada. Det är det värt. Efter hans kamp i mörkret kunde alla hans efterkommande skörda frukterna av hans seger. De blev också kallade Israels barn, löftets barn och välsignelsens folk. Också vi som tror på Jesus och hans seger, hör till Israel, det nya Israel.

Mer än någon är det likväl Jesus som har kämpat för oss och vunnit seger. Men för att få del av hans segers välsignelser kan vi behöva kämpa som Jakob. Som bekräftelse

på vår tillägnelsekamp vill Herren ge oss ett nytt namn, inte bara "bedragare" och "hålgripare" utan kämpe, Israel.

Och namnet Israel förpliktar. Det är för det första en kallelse till kamp för den egna frälsningen, den egna tillägnelsen av Guds välsignelse genom Jesu död och uppståndelse. Trons kamp har ett pris. Det finns en kostnad att beräkna. Vi kan räkna med obehag, att få lida, att få bära det egna korset, som vi inte väljer själv. Magnus Persson skriver om det i ett kapitel i sin bok om kyrkans kännetecken, som publiceras i detta nummer, s. 24–30.

För det andra är det en kallelse till kamp för att evangeliet ska nå alla folk. Det är ett rop till ELM till fortsatt utlandsmission. Det är en kallelse till arbete som innebär umbäranden och kräver offer. Det innebär oro och försakelse. Är vi beredda och rustade att gå in i den kampen vid hemmafronten eller ute på fältet? Tidigare missionsledaren Erik J Andersson beskriver i sin artikel missionsarbetets utveckling på de olika fälten på senare år och de utmaningar som väntar, s. 11–16.

Avgörande är likväl inte vår kamp, våra umbäranden eller offer utan Guds välsignelse på grund av Jesu ställföreträdande lidande och död, segerrika uppståndelse och den helige Andes omvändelserop och trosvind över världen till alla folk. Det är en förmån att få stå med i den kampen tills också missionsuppdraget är fullbordat och hela skörden bärgad. Tack Gud för att du är med även ELM alla dagar till tidens slut!

Peter Henrysson

redaktör